

Kerkasiel

DOORLOPENDE KERKDIENT IN KAMPEN

In de Open Hof in Kampen is kerkasiel bezig voor de Oezbeekse familie Babayants.

In het Convent van Predikanten is een oproep verspreid om mee te doen. Berend Borger zelf is al een paar keer voorgegaan in de 24/7 kerkdienst die daar wordt gehouden.

Hij vertelt waarom hij betrokken wil zijn. Tjaard Barnard neemt een andere positie in: het 'gevecht' moet niet in de kerk, maar in de Tweede Kamer plaatsvinden.

Omdat het om mensen gaat

Omdat het om mensen gaat, omdat het om kinderen gaat. Dat is voor mij de diepe motivatie om mee te doen aan de 24/7 kerkdienst zoals die nu al sinds 28 november wordt gehouden in de Open Hof in Kampen. Daar woont voor zolang het duurt, de familie Babayants, een gezin van moeder, vader en vier kinderen. De kinderen zijn in ons land en in onze cultuur geworteld en het zal dramatisch en traumatisch voor hen worden als zij naar Oezbekistan zouden moeten verhuizen.

Kerkasiel is zo oud als de kerk, zou je kunnen zeggen en gebaseerd op Exodus 21: 13, waarin sprake is van een door God zelf aangewezen schuilplaats voor onschuldigen. En natuurlijk zijn er meteen mensen die andere bijbelteksten aanvoeren om hun gelijk te halen als zij het kerkasiel afkeuren. Iemand schreef: kerkasiel bestaat formeel niet, maar is wel effectief, want een overheid zit niet te wachten op dramatische scènes van weggevoerd wordende kinderen en hun ouders.

In de Bethelkapel in Den Haag duurde kerkasiel voor een Armeens gezin meer dan drie maanden (26 oktober 2018 tot 30 januari 2019). Toen werd toegezegd om het kinderpardon nog eens onder de loep te nemen waardoor het Armeense gezin kon blijven. Helaas is er van die belofte weinig terecht gekomen en daarom zijn er nu weer kinderen met hun ouders die hun toevlucht genomen hebben tot een kerk. De Open Hof in Kampen, de naam alleen zegt voldoende. Het is in de berijming van psalm 87 de plaats waar God woont, sterker nog Hij houdt er Open Hof, een plek waar ieder mag wonen, waar ze de naam van Sions kinderen mogen dragen.

En dan is er nog die verdraaid moeilijke Bergrede. Als iemand je vraagt om een kilometer met hem mee te lopen, loop er dan twee. Als iemand je een klap geeft op je wang, sla dan niet terug, maar keer haar of hem ook je andere wang toe. Want als volgeling van Jezus mag ik meer doen

dan wat iedereen toch al doet. Dat kan een theoretisch betoog opleveren, maar in het geval van dit kerkasiel wist ik mij ertoe geroepen om daar te zijn, tot nu toe al vier keer in de vroege ochtend van 4.00 – 8.00 uur.

Symbolisch vieren we daar tegen 8.00 uur dat de nieuwe dag aanbreekt en dat de zon weer opgaat over goede en slechte mensen. Want het is nog nooit, nog nooit zo donker geweest, of het wordt altijd wel weer licht. Daar geloof ik in, daar gelooft de familie Babayants in, daar geloven al die honderden vrijwilligers in die actief zijn in dit kerkasiel. Omdat het om mensen, omdat het om kinderen gaat. ■

Berend Borger, predikant in Groningen.

Kerkasiel: een democratisch zwaktebod

Ik doe niet mee met de doorlopende kerkdienst in Kampen. Ik ging ook niet voor in de vergelijkbare dienst in de Bethelkapel in Den Haag, zo'n zes jaar geleden. Kerkasiel bestaat formeel in Nederland niet. Het past niet in een democratische rechtsstaat waarin een meerderheid bepaalt wat er moet gebeuren. Je moet de godsdienst niet willen gebruiken als je in het democratische besluitvormingstraject niet je zin hebt gekregen. Zoiets past alleen in allerlaatste instantie, wanneer je met absoluut kwaad wordt geconfronteerd. Wanneer werkelijk profetisch spreken nodig is. (En je ook bereid bent het lot van de profeten als

martelaar te delen.) Hoe ingrijpend het nu ook is voor de gezinnen die uitgezet dreigen te worden, de Nederlandse rechtsstaat garandeert dat het allerergste onrecht vermeden wordt. Een kerkdienst inzetten om je gelijk te krijgen vind ik moeilijk. Het is toch alsof je zeker weet dat God aan jouw zijde staat. Bij een kwestie van een beetje meer of minder (vluchtelingen) vind ik dat best lastig. Zeker wanneer andere gelovigen in diep geloof overwegingen hebben, waar we toch ook maatregelen tegen durven te nemen. (Bijvoorbeeld in standpunten rond de rol van mannen en vrouwen of over (homo)seksualiteit.) Kortom:

ik waardeer zeer dat mensen zich inzetten voor hun medemensen. Ik deel het standpunt dat we geen reeds in Nederland ingeburgerde kinderen moeten uitzetten. Maar de plek om dat te bevechten is niet een kerk, maar de vergaderzaal van de Tweede Kamer. ■

Tjaard Barnard, predikant in Rotterdam en Nieuwkoop.

